

Sivatagi rakétás napló

*„Nem lenne jobb a társaid
között a kávéházban ülni?”*

RAKÉTÁK

Rakéták, drága, szép-testű rakéták,
földben feszülők, láncfalpon iramlók.
Végzet-orgonák sípjai, a szférák
tűz-furulyái – ellenfél riasztók...

Félelmetes dárdák az égi sliccben,
miktől remegve dől hanyatt a távol.
Halál-spanglik az elegáns hadisten
reprezentatív szivar-dobozából...

Végbélkúpok a megrekedt világnak,
amelyben fegyver-mankón sántikálnak
az évek – vértől egyre részegebben.

Drága, drága játékokot az égen:
szitkom szítja, tájékosítja mérgem
– ha csak aprópénz göcög a zsebemben.

(1969)

KÉRDŐJELES NAP

*A Naplóvezető a körülötte támadt
hacacárékat idézi, s egy makacsul vissza-
visszatérő kérdésre válaszol*

Részem lett a Parancs
(szóban, nem a Posta
csúsztatta) – fordulhat
hangom époszosba.
Bár utiláz serkent
bár kocognék dőre,
vidor szökdeléssel
igencsak előre;
„tisztos” korom csendes
hömpölygésre hangol,

mint amely méltóság
árad a Parancsból.
No, meg éber homály:
száz nap? húsz nap? holnap?
mikor kerekedik
az a hadgyakorlat?
Szomjúhozom tisztek,
politikus elmék
tanácsát, mielőtt
hosszú útra kelnék.
Szófukar szakértőt
– titoktartást sértve –
fakasztanék lázas
bőbeszédűségre.
Lennék minisztert is
szórabírni bátor:
hol az a Sivatag?
hol az a lokátor-
erdő rejtekében
lapuló, hatalmas
lőtér (vagy mi)? – ámde
egyelőre: hallgass!
– Ha szólnak az útról,
mindég: *általában*;
nincs hát csak hömpölygés,
csak homály, talány van.
Bezzeg körülöttem
ricsaj, kósza tréfa:

„Újra fellegekbe
száll a Soós-rakéta!”...
„Hagyjátok, beteg, így
talál írt az árva,
tudatalatti mi-
litarizmusára!”...
„Ez a bús cinóber,
tán azt hiszi: bárki
bánja, ha Keletre
próbál disszidálni?”...
„Jaj, tüsténtkedik új
lírai riportra,
hogya a szent poézist
megint megtiporja!”...
„Nem féled az istent,
hadba menni – grátisz?
Nem elég, hogy *akkor*
ottveszett apád is?”
– Ez megér egy utat!
Ez: a vélemények,
lelkek penész-rajza,

ámult-hökkent lényeg;
pöffedt, nyugi-létünk
értelmét mutatva:
„Te, marha: ezután
mehetsz-e Nyugatra!?”

Ám a HÍR mi módon
jut a köztudatba?
Hitemre, az állam-
polgár megfulladna,
ha nem ingerelné
nap mint nap az élet
titkokkal, pletykákkal,
amin csemegézhet.
A Nagy Felső Döntést
még ki sem találták,
de már sutyorognak
vadölő kalákák,
pincérek, masszörök,
divatszalonosok,
fodrászok: mi újat
hoznak az okosok!
Csoda-é, ha ama
Nagy Hírekhez mérve,
parányi kalandom
titka elenyészne.
De terjesztem én is,
mint egy csali-tesztet:
brigád-banzájt, langyos
irodalmi estet,
száz összeroffenést
kihasználva – szépen
osztódik a hír-sejt
szivacs-közegében.
Visszahallva látszik
mivé transzponálja
a fejeket titkom
balladás homálya.
Gyakran nem is sejtem,
hogy kié az érdem,
ha kérdez az észlény:
„Mi *nem volt*, Művészkém
eddig életében?”

Mindent a nyájas olvasóért!
Kérdezni nem tilos, barátom:
tűzhöz, vízhez még nem robogtam
szirénázó piros batáron.

Kémény-öblökben sem jojóztam,

vizsgálva: testem belefér-e ?
Kormolást is úgy láttam: engem
maszatoltak be feketére.

Nem voltam postás – (bár idézés-
bombát vinnék minden bitangnak);
vasutas sem – csak látom: sorsunk
bakterjai gyakran „kivannak”.

Vámőr sem – vámcsaló csak egyszer:
Habarovszkból, tíz éve, nyáron,
ritka, fertőző lelkesedést
loptam át a magyar határon.

Temetkezési dolgozó sem –
bár, mintha síremlékem vésném;
nem-kedvelt-rokonként veszek részt
a józan ész dísz-temetésén.

Nem voltam Össznmzeti-Hilton-
Dicsőségünk szíves vendége:
nyolcszáz forintos bornyalásra,
százhatvanas féldecizésre.

Nem voltam még: kötszövő, sintér,
dácsa-tulaj, miniszter, flekken-
sütő, s a többi – művészeti
táborlakó meg nem lehettem.

Költői szekértáborok közt,
kint, a senki földjén ücsörgök;
a díjazottak lágeréből
kitiltottak a kapuőrök.

Nem voltam elveimhez hűtlen.
Vagyok vadja számos huroknak,
s minden, csak nem befutott költő:
inkább tartanak *lefutottnak*.

(1978)

RANGKÓRSÁGOS NAP

*A Naplóvezető – aki eddig csak a civil
életben találkozott a rangkórsággal —
saját „szintjére” kerül, de dühöngése
nem akadályozza meg, hogy bizonyos
irányokról elmélkedjen, majd —*

*vers-beszédét megszakítva – igricekről
daloljon és megismerkedjen
útítársaival*

Fekszik betonba
fúródva szinte,
széttépett gyöngysor
ifjú gerince.
Hét emeletnyi
szintre emelték:
hét emelet szét-
zúzta a lelkét.
Tartása elnyűtt,
hitét feladta:
vádlóan vinnyog
esztergapadja.
Visszazuhant hát
hét emeletről:
szétroncsolt testén
borzad a rendőr.
– Múltat utánzó
kanmurik átka.
Lesnek rá fentről
sírva-okádva!

Szintek, szintek, szint-kavalkád,
szint-búbánat, szint-öröm;
szint-méreg szít, míg barátom
pusztulását dűnnyögöm.
Lám, lám itt is utolérnek
szint-országom pózai:
két őrmester fülkájából
pakoltak át. Valaki
szólt:

„Eltársam, ez nem az ön
szintje!”

S fő a tisztelet:
három őrnagy horkolása
szavatolja *szintemet*.
Aludnék, de nem megy. Felső
szinten ring a nyoszolyám,
túl szokatlan, s azt sem érzem,
hogy *későn* van vagy *korán*.
– Kint, a Kárpátok derengő
vállán kattogó sinek.
Talán apám is így bámult
akkor... apám, akinek
nem szivacs volt derékalja,
hanem mocskos szalma, és
ablaka a marhavagon

férges oldalán a rés.
Talán őt is erre vitték,
amerre most én megyek.
Őt, mint foglyot, engem „tisztként”
búcsúztatnak a hegyek.
Maglehet: egy az irányunk,
mégis, jaj, más-más irány:
mágnes-idő, harmincegy év
bolondítja s a hiány;
harmincegy év apa nélkül
eszmék köszörűkövén,
apa nélkül. Apa, aki
mára lehetne öcsém.
S én a bátyja, a kapkodó,
felnőtt s izgága kölyök:
kilenc évvel – hadirokkant,
ki ma is ott sündörög,
ahol veszélyt szagol, most is
katonaként vágat a
ki tudja hova, de inkább
gyermekével játszana.
Mi hajt, mi fűt, mi noszogat,
az a hiány? ez a kor?
A rögeszmés soha-nincs-jól?
a jobb-lesz-valamikor ?

Igricek ideje jött el újra.
Igazmondó krónikás-ének
strófáira hökken a kurva-
kábulattól móríkás élet.

Igricek ideje jött el. Most a
szemtől-szemben beszéd világos.
Frázis-üteg süketre mosta
dohártyánkat. Bambul a város.

Igricek ideje jött el. Néha
csak egy igaz „Hogy vagy?”-ra vár már
a nyílt-szavúak ivadéka,
ha a zárlatos membrán kárpál.

Igricek ideje jött el. Immár
jobban tudjuk: az olajsejkek
macája csecsén mily kincs himbál,
mint hogy merre kószál a gyermek.

Igricek ideje jött el. Állunk
a vad hullám- s csatorna-„zajban”;
tudjuk: kiért kell túlóránunk,
csak azt nem, hogy velünk mi baj van.

Igricek ideje jött el. Egyre
többben lesik a közvetlen szót.
Fejszét vágnak blabla-kredencbe,
rühelve a hadova-tempót.

Igricek ideje jött el: járják
az ország hangosított földjét,
hírt visznek, dolgunkat tisztázzák:
hol torzít a hangkeverő gép.

Koksz-kosarak tűz-bokrai mellett
mondják: milyen hírt küld a bánya.
Anyának a katona gyermek
üzen: enyhül félszeg magánya.

És jár az igric: gyárakból jó hírt
visz a bányásznak, a parasztnak.
Kátyúzó lelket tovalódit,
kámpicsorodóknak vigaszt ad.

Igricek ideje jött el. Kobzost
koboz nélkül – közösség várja:
néha-néha csak víg, bolondos,
emberszabású klassz dumára.

Késő délelőtt van. Éled
az út-fásult törzsvagon.
Kászalódom én is s közben
szint-dühöm altatgatom.
Utazunk! Ám pezsdülésem
lehervasztja a közöny:
tisztársaim unott arcán
visszhangtalan örömöm.
Jó tíz esztendeje (vagy több!)
minden évben útra kel
Hadművész s a Felderítő,
két rakétás, két haver.
Most, hogy nyakukba csapódtunk
én és Politikusom:
vizsgálgatnak: vajon hogyan
viselkedünk az úton?
Úgy a jó, ha négy hasonló
lelket ringat a vonat,
szűk a fülke: szokd meg őket,
s ők is bírják „szagodat”.
Látogatva lessük egymást:
ki milyen lehet *belül*?
Egyszerre a Politikus
ágyáról lependerül:

„Azt javaslom: együnk!”

– mondja,

s fülkénk frissiben terülj-
asztalkám lesz: amit hoztunk
mind a közösbe kerül:
Zsáknyi konzerv, csirke, kolbász,
paprikás szalámi kész
éhünk üzni s összefűzni
bennünket, hogy négy vitéz
elmeéle úgy fenődjék
össze, hogy kárt ne tegyen,
s sziporkái mind valahány
épülésére legyen.

– És a forró „csája” mellett
már megértő négy barát
elemzi a nagyvilágot,
szidja-védi a hazát.

Nem ügyel a kinti tájra,
más horizont tárja ki
titkait, s van-é fontosabb
mint a lélek tájai?

Nem akar szóval betelni
fülkénk – s eltelik a nap,
ám ki érzi?

A „polmunkás”
mérge, új témába kap.
Csak lesem, mert mérge, mintha
ismerősnek tűnne – hát
szurkolóként (szelídülve)
élvezem a *szint-vitát!*
Röpködnek a furcsa példák:
úri gőgök, józan ész
farbarúgó cifraságok,
mit gyomrunk meg nem emészt.
Hallgatok szelíd mosollyal
(kidühöngtem már magam)
s megosztom a „major”-okkal
csillapító „zárszavam”:

Dús hazánkban
túl frivolnak
tűnhet, és
egy-szem ügynek
ez a kedves
tüntetés.
Legyen frivol:
az a bánat,
az a kár:
hogy magányos
forradalmár

Aladár!
Oly időkb
mikor jópár
jómadár
impotens lesz,
ha nem autón
mórikál.
(No, nem saját
kordén akar
szállani:
az a menő,
ha a „szekér”
állami.)
Ilyet tenni!!!
(Aladárunk
bár fejes:
léte miatt
halovány a
„káderes”.)
Nos, egy reggel
ez az égi-
meszelő,
pincéjéből
öreg bringát
szed elő.
Csinosítja,
pampucolja:
szép legyen,
s úgy repül a
HIVATALBA
délcegen.
Nadrágszárát
„ziherájsztű”
túzi át,
karcsapással
indexeli
az irányt.
FŐHIVATAL:
hívságosság
teteje:
infarktust zúg
szöszmötölők
serege.
Szív-tájéka
egy csapásra:
deres tél,
fiók mélyén
kopasz szobrot
keresgél!
Mer: *borzalom,*

mert az: merő...
proletár,
ahogy befut,
ahogy stoppol
Aladár!
– Biciklijét
a főnöki
fekete
kocsik közé
parkírozni
teszi be!
Tettét tömeg
s egy főfejes
is lesi,
aki kedvenc
pilótáját
keresi.
Szava szakad,
nyög: „Ez már sok!
ez... azért’...
ez nem... az ön
szintje!” – csuklik
s elalél.
Ali nézi:
alélt főnök,
még olyat!
Rikkant: „Kocsim
fogyasztása:
két konyak!”

Látom azt a
bicajt s lelkem
énekel:
éj-fekete
„Mercik” között
egy „Csepel”!
S én kérdezem,
mielőtt még
kérdenek:

dús hazánkban
mi bolondabb:
mínusz
vagy
plusz
két kerék?

(1978)

AZ ELSŐ SIVATAGI NAP

*A Naplóvezető sapkája rakoncátlankodik,
ennek ellenére szó esik a megérkezésről,
bizonyos mérgespókokról és más rovarokról
a hétköznapi hősökrol, technikáról és
szaftos pörköltekről – majd a szent
egyensúly mámora mindenkit álomba
andalít*

Tányérsapkám jól tudja, hol van
s nálamnál jobban: mit tegyen;
váltig lázas lapátolásra
rángatja tétova kezem.

Hol erre fordul, arra fordul
és kényszeríti kobakom,
hogy én is erre-arra járjak
a laktanyai homokon.

Behúz a tisztí étterembe:
kis kazah lányka! Esküszöm,
felém kacag, hízom! – No, persze,
a kedves *sapkának* köszön.

Az egyik tisztnél: nyeglén biccent,
ám a másíknál – mondhatom! –
nyakon csavar, mint kerge mágnes
rándítja szögbe jobb karom!

Micsoda sapka! Nemhiába
ékíti annyi zsír-paca,
fejem már felforr benne s néki
hűvös liget a laktanya.

És tisztelegtet! Pedig fűjom
(könyvből) hogy „méltó” tiszt legyek:
nékem kinek kell tisztelegni,
s a hecc: nekem ki tiszteleg?

– Csak az az este ne lett volna,
a tisztí szálloda előtt!
Hemzsegett ott az arany váll-lap:
én szalutáltam rendre, sőt,

díszlépést vertem s néztem őket:
szemükben csodálat ragyog...
S jaj, tudtam már, hogy *hajadonfött*
és melegítőben vagyok!

(1978)

EPILOGUS

*A Naplóvezető versbeszédét befejezve,
sivatagi élményeitől feljogosítva nagy
türelmű olvasóját a hazai föld mélyére
invitálja, választ szerezni a béke,
a mélység és magasság összefüggéseire*

Hegyek aprócska, túl magas halomnak,
ám korgó mélyét sejtve: óriási.
Sziklás kobakján ernyőként feszülnek
radar-hullámok titkos glóriái.

– Úgy nyílj meg föld-mély: sivatagi lőtér
pora patinázta be engedélyem –,
s fenntartód küld, a termelő civil, hogy
biztos békét *tudjon*, ne csak reméljen.

Mert fenn, a világ tikkadt félelemmel,
rémhírrel, bajjal szennyezetten hallgat;
nyílj meg számukra föld alatti forrás:
hír-szomjuk enyhítsd, adj nekik hatalmat,

erőt adj nekik, erőt, elviselni
az örült muszájt, s hogy ne rágja méreg
agyukat, mikor kirezdülni látszik
álnyugalmából a vad hadi mérleg!

– S tárul a föld-mély, kódjelek parancsa
nyit rácsot, páncéltorlaszokat lódít;
Vergilius Danténak hajdanában:
halk tiszt mutatja bugyrok folyosóit.

Utunkat halvány katonák vigyázzák,
száz-száz lépcsőt számlál haladva lábunk,
zümzüm-zene, s a legmélyebb bugyorban,
a béke roppant termére találunk,

a biztonság védelmi csarnokára.
Időm sincs, hogy belépni tétovázzam:
bírói pulpitus, katedra-sor, vagy
mi int felém, vibráló félhomályban?

Katedrák. Igen. És mögöttük sorban,
örök-éberem ülnek a tanárok,
professzorok a légtér-tudományban.
Előttük: légi folyosók, határok,

gépek, viharok jeleit vetítik
zöldben derengő, hálós plexitáblák,
szivárvány-görbék, koordináta-rácsok:

hogy az éter híreit megszitálják.

E zöld homályban nincs titka az égnek:
vízügy, zsaruk, trágyások szöcske-nyája,
utasszállítók bálna-vonulását –
mindent jelez, terel, rögzít e tábla.

Szuperszonikus, lángcsóvás vadászok
élevonala hajlik araszolva.
Ég rendje! Ország-világ légi rendje!
A testület fegyelmez – az a dolga.

Jelek mögött nők ringó sziluettje:
lányok, anyák fülhallgató-fejékkal,
a vége-sincs leckéket közvetítik:
általuk ért szót a magas a mélylyel.

Rajzoknak: és színek kereszteződnek:
vörös, kék, sárga át a tejfehéren;
talán kedvesük röpte tükröződik
vonalak, számok fonák erdejében.

– Katedrák csúcsán ügyel a Parancsnok.
Szeme: lokátor-láncok össz-sugára;
füle: hír-rendszer, döntését segíti
helyzetek villám-kapcsolású tára.

Kezében páros korbács – visszavágni;
jobbja: repülőezredeknek inthet;
balja: rakéták célra-fordulása,
elrettenteni ellenségeinket.

Kígyó-gerincű mikrofonok lesnek
összehangoló, döntnöki szavára.
Ugrásra kész telefonfalka kushad
körötte, hogy szándékát kitalálja.

TELEFONOK! – Lehet, közöttük hallgat
a Forró Drót vörös leágazása,
mely beteg bolygónk testére fonódik
csillapítón, ha szökne már a láza;

s perel Hadisten-Elektronikával,
ügyel öngyilkos kondenzátorokra,
kábel-póráz a Rémet visszafogni,
kergült agyaktól ha felbátorodna.

– Moraj vegyül a zümmögésbe, csendes
parancs röpül az ég felé a mélyből,
vonalak, számok újulnak, s a halk tiszt

beszél a Forró Drót történetéről:

Hogyan alkotta meg a józan szükség,
hogy többet ér, mint millió lokátor,
hogy hang-szivárvány-ív a két világ közt...
Hűvös szöveget küldtek odaátról,

még próbaképp. S *Csehov* felelt a szürke
szavakra... hökkent csend követte, s késve
Edgar Poe szép, sejtelmes válaszával
indult a két világ vetélkedése!

És *Turgenyev* halk, finom mondatára
replikázott a cserfes *Huckleberry*;
miféle kényszer, lelki vágy parancsa
készítette őket íróval felelni,

a hadművészeket, az élet-oltás
– akárhogyan – de felkent művelőit?
Groteszk csoda: a beosztott stratégia
regényt szemelget, lírán művelődik!

S az emberélet bölcs köldökzsinórján
vád helyett béke száll versekbe szöve:
Whitman kozmikus, ujjongó dalára
Puskin: „Nagybátyám elvek jámbor öre...”

Szép kábel-költemény! E lenti csarnok
ma még valóság, s az, tiszték figyelme:
tapad a táblán, élesülve minden
azonosíthatatlan légi jelre.

Hisz kozmoszt vadít, úgy emelkedik már
a vad SPIRÁL, a kényes hadi mérték!
Mert élnek még, kik egy rohadt paranccsal
eme végső szálát is elmetélnék!

(1978)

ÁZSIAI MINDENES, AVAGY A SIVATAGI SZEX

Öblös kanál s akár kilós cubákkal
elbíró vaskos villa, törnyi penge.
Konzervnyitója: fém-metélő sarló.
Dugóhúzója furdanccsal felér.
Okos nyomásra három részre pattan,

s ím, kész az „eszcajg”: kanál, villa, kés.

Nem holmi nyafka, szétlapult-zrityójú,
négy keréken tekergő vándorok
kezére való készlet ez, hanem
usszuri tigris nyomában lopódzó
tajgai vadász méltó társa, fontos
evőkészsége, vagy a sivatag
smirgli-szelében edződő, rakéta-
tüzérek tokos kaja-szervize.
– Náluk láttam először ilyen bicskát.

Lánctalp-kavarta homok-alagútban
csörtettek felénk Közép-Ázsia
mélye felől s a laktanya-oázis
lustító árnyán kívül harci tábort
verték a kígyós, puszta homokon.
Kalapjuk széles pereme mögül
gunyorosan villogó szemmel nézték
a tető alatt lakó társakat.
– Egyikük sziján lógott a bicsak.
S hogy megcsodáltam: bőszt mutogatással
bevonszoltak a magazinba, hol
lakkos fekete tokban ott virított
e sivatagi készlet.

A fiúk

csak néztek: hogy az öregecske hadnagy
mint dédelgeti átszellemült arccal
ez eszcajgot, miközben öt szavas
orosztudását fitogtatva ritka
örömről dadog mindenkinek.

Túl voltunk már a Nagy Lövészeten.
Valódi légi célokat szedett le
rakétaival a magyar csapat.
Közöttük én, a toll-csinálta tiszt,
kinek kedvére hetvenhat nyarán
kukucsáló rést nyitott a vezérkar
a hadi-titkok páncél-kerítésén,
s alkalmi rangban, cucuban és szerepben
látni küldött, hogy a rakéta-lőtér
pástján mit tudnak tüzér-fiaink.

Bár nehéz volt az út és a lövészet:
megírása lett a legnehezebb!
Ideg-borzoló titkok, tiltó-táblák,
tabu-tárgyak, tabu-megnevezések
felkiáltójelei között kellett
„szlalomoznom”, s ha kész volt egy szakasz:
magnószalagra véve, egy butella

szilvapálinka mellett várta sorsát.
Négy tiszt-barát, négy kiváló szakember,
kérelhetetlen cím nélküli cenzor
cincálta szét, majd rakta össze újra,
s döntött: mehet, vagy írjam át megint.
S hogy hosszú, súlyos hónapok után
rácsapódott a katonai cenzor
KÖZÖLHETŐ-pecsétje krónikámra,
ki hitte volna: az igazi cirkusz
e tortúrák után következik.

Már a nyomdából rendeltette vissza
megszerkesztett könyvem egy sumák!
BUZGÓ SUMÁK – többek szerint: sumákok,
kik túllihegve mindent: szovjetebbek
akarnak lenni minden szovjeteknél,
buzgóságukkal benyálazva azt is,
ami valódi, gyönyörű s igaz!
És elkezdődtek a kötözködések,
dacoskodások oda-vissza, s hogy
legalább LÉTÉT mentsem meg e fáradt,
agyon-fésült, nagyon-várt furcsa műnek:
önként HERÉLTEM ki a könyvem!
– *OLVASÓM, KI TIZENHAT ÉVEN
ALULI LENNÉL, MOST LAPOZZ!*
*Lapozz egyet, nem, jobb, ha hármat,
mert amit most mondok, ahhoz
harmatos vagy, csakis a hozzám
hasonló meglelt szamarak
viselik el borzongás nélkül,
hogy mitől zúg a fabarakk:*

*Ünnepeltek a katonák is:
külföld, lövészet, szép siker,
bő vacsora, borocska, béke,
egyszóval: minden, ami kell...
Illetve – valami hiányzott.
Egy ifjú, az ablakon át,
a derengő halmok tövébe
képzelte kis menyasszonyát.
S mit lát! –*

*Két helybéli kopasszal
egy LÁNY (nevét takarja köd)!
Jönnek összefonódva, aztán
eltűnnek a bokrok mögött!
„Káprázat ez?!” – és ott tolong már
az egység egymás tetején.
„Visszajönnek!” – fürgén a kislány
s utána két rogyant legény.
Morgó-hörgő kórus, gyanúsan*

inog a fal, a fabarakk.

„Megint jön!”

„Most egy harmadikkal!”

„Anyám!”

„...és itt! a fa alatt!”

Éreztél már torok-szorító,

gerinc-feszítő földi kínt?:

„Kúrjad, Iván! Döntsétek ki a fát is!

Nyomjad! Lökjed! Helyettünk is, tovaris!”

– az meg kuncogva visszaint!!!

– Druszám könnyörgő két szemével

együttérezve, alkotó

hármaskból, hát, így szakadt ki

ez a keserves ALTATÓ:

„CAPLATUNK A SIVATAGBAN

MEREV ARCCAL.

SZÉL CICÁZ A SZIKKADT-SZÜRKE

TEVESZARRAL.

NAP ASZALJA KAN-TÜRELMÜNK

MARADÉKÁT:

MEREDÜNK, MINT CÉL-PARANCSRA

A RAKÉTÁK.

NINCS IRGALOM – BÁR A TÜZÉR

NYÁLA CSEPPEN – :

HISZ FOGLALTAK A GYÉVUSKÁK

MÁR A SZTYEPPEN!

– SORS, HA TÖLÜNK ELVERMELTED

A P...AT:

RAKÉTÁNK LŐJJE SZÉT A CÉL-

MASINÁKAT!

BENNÜNKET MEG SZÉPEN HAZA-

VISZ AZ ÁLOM:

S KEDVÜNK SZERINT

LEGELÜNK AZ

ARANYHAJÚ,

GÖNDÖRSZÓRÚ,

ÉDES-MÉZES,

TÜNEMÉNYES

KIS P...ON!”

Szégyellem azt a két kipontozást!

Nem azért, mert VAN, hanem túl SZOLÍDNAK

tűnik számomra. Szabados korunkban

a kipontozás hat szemérmetlennek.

És szégyellnem kell ezt a részt, a kasztrált
rakétás könyv eldobandó darabját,
mely, mint heréből kivágott golyó,
esetlen mag, céltalan töredék,
hisz csak a testtel alkothat egészet.
És szégyenünk, hogy nem a PONTOZÁS
miatt rohantak reám a sumákok!
A LÁNY s a három kis kopasz miatt,
mondván: e szörnyű négyes azt sugallja,
hogy minden lányka kurva odakint...
– Mit is tudhattak azok a sumákok
a sivatagi nap veszett tüzéről,
az oázis-legyezte éjszakák
kínjairól, a „világ végén” élő
katona makacs álmáról: a NŐRŐL,
s e kedves lányról (aki nem is egyszer
volt már gyűlések „napirendi pontja”,
de mert ilyen gazdag-természetűnek
született: végül megszokták).

S bizony,

vigasztalóbb, ha egy lány két fiúval
vonul félre, mintha CSAK két legény!
– Mit is tudhattak azok a sumákok
az egészséges, sóvár katona
fohászairól, hogy: ÁLDASSANAK,
áldassanak mind, mind, azok a nők,
kik szeretik a katonát, az Ezred
Leányai százszor áldassanak!
ÁLDASSÉK a lány, legyen bár kövér,
alacsony, nyiszlett, magas, fekete,
szőke vagy vörös, morcos vagy vidám,
tomboló-vérű nimfomániás vagy
szelíd, csendes, kis kósza csaj, ki csak
imád pitykézni, még egyszer leírom:
I-MÁD-PITY-KÉZ-NI! – értjük: álszemérmes
titokban-perverz-disznók, csak azért is:
ÁLDASSANAK a gyönyört-osztó lányok,
az adakozó édes asszonyok;
kik mosolyogva türitek a lázas
kamasz első, didergő kapkodását,
kik méltó társként vívtok a mohó,
váltig-éhes katonával csatázva,
és combotok drága ollója széppé
szabja a kamasz szerelmes jövőjét,
és öletek forró kútja lehűti
az örökké lobogó katonát.
ÁLDASSANAK a gyönyört-osztó lányok,
az adakozó nők ÁLDASSANAK!

Kasztráció:

És szólt a lektor:

„Túl sok ez a három
katonafiú az egy szál leányhoz!”

– Átírtam: maradt EGY lány, KÉT legény.

És szólt a lektor újra:

„Odaát
mit mondanak, ha két katona búból
egy-szem leányt? Ez nem politikus!
Legyen csupán csak EGY fiú!”

Mi aztán
következett, azt sírva kipontozná
a trágár szitkok csúcstartója is.
Szolid magyarra áttéve:

Felőlem
beporzás útján vagy kézrátevással
intézzék bár az aktust: eme könyvben
– egy frászt! – azért sem lesz etyepetye!

Így maradt szűz a bővérű leány, és
így maradt ki az egész fejezet.

(1990)